

Oud en nieuw

Het is de dag waar iedereen naar uit heeft gekeken: de jaarwisseling. Een frisse start. Vooral voor degenen die er zo naar snakken.

Het is een zwaar jaar geweest. Iedereen heeft wel iemand verloren, en er zullen nog meer verliezen komen.

Het feest op de pier, met een grote vuurwerkshow om het nieuwe jaar goed in te gaan, staat in iedereen's agenda. Alle studenten van STREET ACADEMY zullen aanwezig zijn. Degenen die de opleiding hebben overleefd, tenminste.

Het optreden van de beste streetdancers van onze generatie zal spectaculair zijn. Ze weten niet dat er een moordenaar in hun midden is.

Bijna is het zover. Er wordt afgeteld.

Tien.

Negen.

Acht.

Zeven.

Zes.

Vijf.

Vier.

Drie.

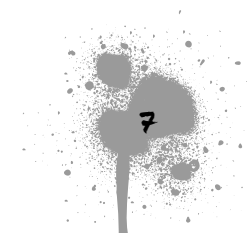
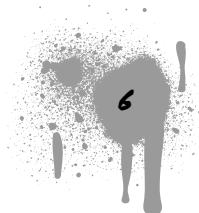
Twee.

Eén.

De vuurwerkshow begint. Iedereen omhelst elkaar en wenst elkaar een gelukkig nieuwjaar.

Tegelijkertijd ligt iemand kronkelend van de pijn op de koude grond. Het zijn de laatste minuten van haar leven. De enige momenten van het nieuwe jaar die ze mee zal maken. Terwijl de Cluedo-moordenaar met een glimlach op het gezicht het wapen wegstopt en wegloopt, overlijdt ze.

Het is voorbij.

Hoofdstuk 1

Shay

Vier maanden eerder

De voordeur van het STREET ACADEMY-gebouw staat open, wat ervoor zorgt dat er een scherpe wind de rode gang in waait. Samen met een hele hoop bruine, oranje en rode herfstbladeren, die elk jaar vroeger op de grond lijken te liggen.

Een groep nieuwe studenten loopt druk heen en weer met koffers en zware sporttassen. De lege kamers worden zo meteen gevuld met de eersteklassers van dit jaar.

Gigi en ik zitten in het paarse hoekje in de chillruimte, waar het nu nog rustig is.

‘Het was hier lekker relaxed in de zomervakantie,’ zegt Gigi.

Toen de tweedeklassers vertrokken, kwamen hun kamers vrij. Sommigen zijn naar New York of Parijs gegaan om aan hun leven als professioneel danser te beginnen. Alles is voor hen geregeld. Anderen hebben geen diploma gehaald en moeten nu zelf proberen om een baan in de danswereld te krijgen. Wel met een goede

referentie en de connecties van Cruz, maar toch.

Er is slechts één kamer vrij waarin geen tweedeklassers zaten: die van onze beste vriendin, Maeve, en Jazzy.

‘Ik hoop echt dat niemand Maeves kamer krijgt,’ fluister ik wanneer de deur van het trappenhuis opengaait en er een heleboel nieuwe gezichten verschijnen.

Gigi kijkt even om en draait zich dan weer naar mij toe. ‘Een paar weken geleden is er nieuwe vloerbedekking neergelegd.’

Ze doet haar ogen even dicht, en ik weet meteen dat ze hetzelfde beeld voor zich ziet als ik. Ik zucht om de opkomende misselijkheid tegen te gaan. Het was verschrikkelijk om Maeve op die manier te zien.

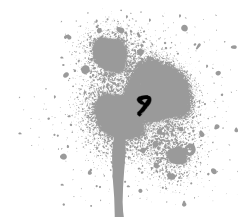
Soul en Blues komen de keuken uit en gaan zitten op de bank die eruitziet als een taart. Ze fluisteren tegen elkaar, en Soul laat haar zus iets zien op haar telefoon. Sinds Jazzy’s dood praten ze met niemand meer. Wij hebben nog een paar keer geprobeerd om contact met hen te krijgen, hun te laten weten hoe erg we het vonden, maar ze hadden er geen behoefte aan, zeiden ze.

‘Ik snap eigenlijk niet dat ze de opleiding nog steeds volgen.’ Met een hoofdknikje maak ik Gigi duidelijk over wie ik het heb.

‘Waarom ze het nog willen en hoe ze het nog kunnen, is me een raadsel,’ zegt Gigi. Ze tuit haar volle lippen. ‘Ik kan me ook niet voorstellen dat Soul naar de Dance Summit in New York gaat. Voor de zomervakantie was ze echt niet meer zo goed.’

Ik trommel met mijn lange nagels op de tafel. ‘Of ze moet de afgelopen weken heel veel geoefend hebben.’ Ik haal mijn schouders op. ‘We gaan het vanavond zien. Jij staat vast nog steeds op het lijstje.’

Gigi knippert met haar ogen. ‘Ik hoop zo dat ik naar New York mag.’ Dan blijft ze even stil en kijkt ze naar mij. ‘En ik hoop dat jij

ook wordt gekozen. Het zou veel fijner zijn als ik het samen met jou mag doen.'

Ik bijt op mijn tong en schud dan mijn hoofd. 'Zo goed was ik niet in vorm.'

'Maar je hebt ook veel geoefend in de vakantie,' zegt Gigi, 'dus je maakt vanmiddag vast een verpletterende indruk op Cruz.'

Alle tweedeklassers moeten straks een workshop volgen waarbij Cruz aanwezig is. Daarna wordt het definitieve lijstje voor de Dance Summit gemaakt. Vanavond krijgen we te horen wie er binnenkort echt naar New York mogen.

Niet iedereen ging door naar het tweede jaar. Ali Reza, Taco en Bo zijn zelf gestopt. Rishano en een van de twee Joannes zijn blijven zitten.

Gigi staart afwezig naar de tafel.

'Gi?' Ik tik op haar schouder. 'Ben je er nog?'

Ze opent haar mond en rukt haar blik los van de tafel. Haar perfect geëpileerde wenkbrauwen staan naar beneden en haar blauwe ogen zijn waterig. 'Wat nou als een van de nieuwe studenten in haar bed gaat slapen? Dat kunnen we toch niet toestaan?'

Ik druk mijn lippen op elkaar.

Vanaf de zwarte treden met verfvlekken, in de richting van de keuken, staat Lutein naar ons te zwaaien. Ik zwaai terug en stoot Gigi aan, omdat zij het niet opmerkt.

Yuki zit in zijn eentje in een hoekje op de grond, vlak bij de knalroze lift. Carlos, Luciano, Mack en Alfredo geven elkaar een boks en staan ergens om te lachen. Zij waren tijdens de zomervakantie weg met hun families of vrienden. De meeste studenten hebben we de hele zomer niet gezien, want bijna iedereen had wel een plek om

naartoe te gaan. Gigi is ook een paar weken bij haar familie geweest, maar voor mij was er geen plek, en over mijn vader zullen we het maar niet hebben. Die lijkt van de aardbodem verdwenen.

Ik heb geprobeerd te achterhalen waar mijn oom woont. Eigenlijk best gek dat ik dat niet weet. Ik ben er alleen als klein kind een keer geweest, maar daar kan ik me natuurlijk niks meer van herinneren. Ook heb ik in de zomervakantie veel rondgelopen op plekken waar we samen zijn geweest en heb ik gezocht in de plaatselijke supermarkt, in de hoop dat pap toch dichtbij zou zijn. Ik heb zelfs aan willekeurige mensen op straat een foto van mijn vader en zijn broer laten zien, maar niemand herkende hen. Toch weet ik zeker dat ze niet in een andere stad wonen. Vroeg of laat moet ik een van de twee een keer tegenkomen.

Misschien is er iets met paps telefoon gebeurd. Misschien is hij het toestel verloren en heeft hij een nieuw nummer moeten nemen. En niemand kent telefoonnummers uit zijn hoofd. Hij weet niet beter dan dat ik bij een van mijn beste vriendinnen inwoon. Bij Tatum, bijvoorbeeld. Dan heeft hij wel een hele hoop gemist.

Ik zie Joanne en Hilde spieroefeningen doen, en Sofie en Faye gaan bij mijn kamergenoot, Gioia, zitten.

'Het is twaalf uur.' Gigi staat op. 'De workshop begint zo.'

Via het roze trappenhuis gaan we naar de blauwe etage, waar de studio's zijn.

'Hoe was jullie zomer?' vraagt Lutein als we voor hen staan. De pluk in hun haar is nu blauw.

Gigi en ik glimlachen naar hen, en ik antwoord: 'Wel oké. Tenminste, nou ja ... we ...'

'Het was eigenlijk best een zware zomer,' zegt Gigi. 'Laten we

daar maar gewoon eerlijk over zijn.'

Ze kijkt naar mij en ik knik.

'Ja, oké, het was behoorlijk kut,' geef ik toe.

Luteins blik staat vol medelijden. 'Het spijt me echt. Ik kan me niet voorstellen hoe jullie je moeten voelen na alles wat jullie hebben meegemaakt. Als er ook maar iets is wat ik kan doen ... Ik ben er.'

'Weten we?' Mijn mondhoeken wijzen toch weer een beetje omhoog. 'Dank je.'

Gigi gaat achter Lutein aan de studio in, en ik volg hen. We zetten onze waterflesjes aan de kant en beginnen op te warmen.

'Ik wou dat deze opleiding vol zat met mensen zoals Lutein,' mompelt Gigi in mijn oor.

Wanneer ik Leonor als laatste zie binnenkomen, zeg ik: 'Dat had ik ook wel gewild. Dan had ik me hier een stuk veiliger gevoeld.'

Cruz komt de studio in en gaat voor de spiegelwand staan. 'Het tweede en laatste jaar is aangebroken. Zijn jullie er klaar voor?'

Hij krijgt de enthousiaste reactie die hij verwachtte. De enigen die niet echt meedoen, zijn Soul, Blues, Gigi en ik. We kunnen het niet opbrengen.

'Tijdens deze workshop wil ik jullie vooruitgang zien,' gaat Cruz verder. 'Als het goed is, hebben jullie deze zomer veel getraind en niet alleen maar vakantie gevierd.'

Aan sommige gezichten kan ik zien dat er niet heel veel gedanst is. Mooi, dat betekent dat ze de komende dagen veel spierpijn zullen hebben. Je kunt niet wekenlang amper dansen en dan denken dat je het zo weer kunt oppakken.

Voor mij gaat de workshop vlot. Ik ben helemaal soepel, kan elke beweging perfect volgen en zit in het ritme. Een paar keer zie

ik Cruz goedkeurend naar me kijken. Wanneer we klaar zijn, heb ik een goed gevoel. Misschien mag ik toch wel naar de Dance Summit in New York!

Mijn bezwete lichaam verwelkomt het warme water dat uit de douchekop stroomt. Ik was mijn haar en hou mijn ogen even dicht. Gigi staat in het hokje naast me, en ik heb Lutein, Gioia en Faye ook de doucheruimte in zien komen.

De sfeer is minder vijandig dan vorig jaar. Er wordt nog niet heel veel tegen Gigi en mij gesproken, maar we worden in elk geval niet meer woedend of vol minachting aangekeken. Dat noem ik vooruitgang.

Leonor gaf ons net in het voorbijgaan wel even een side-eye. Ik kreeg meteen rillingen over mijn hele lichaam. Ze is duidelijk nog niet klaar met ons. Ik denk aan de keer dat ze Maeve aanviel onder de douche. Maeve was vergeten haar hokje op slot te doen. Meteen open ik mijn ogen en check ik of ik het slot er wel op heb gedaan. Dan slaak ik een zucht van opluchting. Ik ben het niet vergeten.

Met onze badjassen aan gaan we naar onze kamers om ons om te kleden. Daarna lopen Gigi en ik samen naar de groene gang, waar het theater zich bevindt. We gaan op de tweede rij zitten, achter Soul, Blues, Sofie, Gioia en Faye. Al snel loopt het theater vol met de andere tweedejaars. Leonor zit rechts vooraan. Niet in de buurt van Yuki. Het lijkt erop dat die twee helemaal niet meer met elkaar praten. Zou Yuki nog contact hebben met Ali Reza nu die van de opleiding af is?

Dan komt er een groep nieuwelingen binnen, die op de twee rijen achter ons plaatsneemt.

Cruz stapt het podium op en tikt twee keer op zijn microfoon om te kijken of die het doet. ‘Dit is het dan,’ zegt hij. ‘Zo meteen maak ik bekend wie er naar de Dance Summit in New York gaan.’

Gigi en ik houden elkaars hand vast en kijken elkaar gespannen aan.

‘Maar voordat ik dat doe, wil ik jullie eerst voorstellen aan de nieuwe studenten van STREET ACADEMY.’

Iedereen draait zich half om en kijkt naar de eersteklassers.

‘We hebben vers bloed!’ grapt Cruz.

‘Niet grappig,’ mompelen Gigi en ik tegelijkertijd.

Sommigen achter ons grinniken voorzichtig, maar niemand van de tweedejaars kan erom lachen.

‘Wat een dooie boel,’ hoor ik een jongen achter me zeggen, en ik werp hem over mijn schouder een woedende blik toe.

‘Jullie zullen hen de komende maanden veel tegenkomen,’ gaat Cruz verder. ‘De eersteklassers zijn: Abdul, Fabé, Kaede ...’

Tussendoor wordt er geklapt en gejoeld.

‘Nasrin, Sifrah, Vieve, Younes ...’

Iedere keer als er een naam wordt genoemd, is meteen aan de gezichten te zien wie diegene is.

‘ZineEddine, Sera, Aimar, Ashley, Beau,’ leest Cruz van zijn kaartje, ‘Cassedy, Dylano, Funda, Igor, Jersey, Mahir, Patrick, Roumaissa, Sanny, Ties, Vincenzo, Xam en Zinab! Geef hun een warm welkom!’

We klappen en richten ons dan weer op het podium. De plek waar een tijdje geleden de Cluedomoordenaar voor ons stond. De plek waar we ooit met bijna onze hele vriendengroep via de coulissen op zoek gingen naar de persoon die ons bedreigde. Toen we nog dachten dat we dit samen zouden overleven. We hadden al afscheid

moeten nemen van Aysegül, maar we hadden geen idee wat ons nog allemaal te wachten stond. Met gespannen spieren zit ik in de rode fluwelen stoel. Bang voor wat er komen gaat.

‘De definitieve lijst voor New York.’ Cruz haalt me uit mijn gedachten. ‘Daar komt-ie.’